

บทที่ 3

การปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่

3.1 ความเป็นไปได้ในการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่

การศึกษาค้นคว้าเรื่องการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่พบว่า สังกรประโยคไม่เน้นอนุประโยคบางประโยค มีสังกรประโยคเน้นอนุประโยคเป็นคู่เทียบความ แต่สังกรประโยคไม่เน้นอนุประโยคบางประโยคไม่มีคู่เทียบความดังกล่าว เพราะเมื่ออนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏในตำแหน่งต้นประโยคแล้วจะทำให้ประโยคนั้นผิดไวยากรณ์ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างที่ 1 และ 2 ตามลำดับ

1.ก. ผมแน่ใจว่าไม่มีใครสงสารผมเลย

ข. “ไม่มีใครสงสารผมเลยผมแน่ใจ”

2.ก. ผมคิดว่าไม่มีใครสงสารผมเลย

ข. *“ไม่มีใครสงสารผมเลยผมคิดว่า” ๑๔

นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังได้สังเกตว่าประโยคตัวอย่างที่ 1 และ 2 แตกต่างกันเฉพาะกริยาหลักของประโยค คือ ประโยคตัวอย่างที่ 1 มี แน่ใจ เป็นกริยาหลัก ส่วนประโยคตัวอย่างที่ 2 มี คิดว่า เป็นกริยาหลัก และความแตกต่างของกริยาหลักดังกล่าวมีผลต่อการปรากฏของอนุประโยคบอกความใหม่ กล่าวคือ อนุประโยคที่เกิดร่วมกับกริยา แน่ใจ สามารถย้ายตำแหน่งของอนุประโยคบอกความใหม่ไปอยู่ในตำแหน่งต้นประโยคได้ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่าง 1.ข. แต่อนุประโยคที่เกิดร่วมกับกริยา คิดว่า ไม่สามารถย้ายตำแหน่งของอนุประโยคบอกความใหม่ไปอยู่ต้นประโยคได้ ดังจะเห็นได้จากประโยคตัวอย่างที่ 2.ข.

จากข้อสังเกตในเรื่อง การเทียบความกันได้ของสังกรประโยคไม่เน้นอนุประโยค และสังกรประโยค เน้นอนุประโยค และจากข้อสังเกตในเรื่องความแตกต่างของกริยาหลักของประโยค ทำให้เห็นว่า การปรากฏของอนุประโยคบอกความใหม่ในตำแหน่งต้นประโยคน่าจะเป็นการปรากฏอย่างมีเงื่อนไข

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาข้อมูลเพื่อพิจารณาความเป็นไปได้ในการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ โดยได้ดำเนินการขั้นตอนดังนี้

ก. การสร้างประโยคข้อมูล

1. รวบรวมคำกริยาที่สามารถเกิดร่วมกับอนุประโยคบอกความใหม่ ซึ่งได้แก่อนุประโยคที่มีคำว่า ว่า เป็นคำนำหน้าอนุประโยคได้ จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2525) โดยพยายามรวบรวมให้ได้มากที่สุด คำกริยาที่รวบรวมได้มีทั้งสิ้น 320 คำ

ในการเก็บรวบรวมกริยาดังกล่าว ผู้วิจัยได้เรียบเรียงกริยาเหล่านั้นตามลำดับอักษร จาก ก. ถึง ฮ. เพื่อสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูลและเสนอผลการวิเคราะห์

2. สร้างประโยคทดสอบ โดยนำกริยาเหล่านั้นมาเป็นกริยาหลักของประโยคทดสอบ ประโยคทดสอบมีลักษณะเป็นสังกรประโยคที่มีอนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยค โดยไม่มีคำนำหน้าอนุประโยค ว่า นำหน้า เช่น

เขาไม่ไปเขาบอก

เรื่องนี้จะจบอย่างไรทุกคนสนใจ

ข. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้นำประโยคข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 320 ประโยค มาทดสอบกับตัวผู้วิจัยเอง ในฐานะเจ้าของภาษา (native speaker) พบว่า จากการตัดสินใจของผู้วิจัยสามารถแบ่งความเป็นไปได้ของการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ ได้ 2 ลักษณะคือ

1. อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้

อนุประโยคบอกความใหม่ที่สามารถปรากฏต้นประโยคได้จะเป็นอนุประโยคที่เกิดร่วมกับกริยา: จำนวน 27 คำ ดังนี้

จำได้	เจ็บใจ	เชื่อ	ดีใจ	เตา
ถาม	แน่ใจ	บอก	แปลกใจ	ปฏิเสธ
พูด	มั่นใจ	ยินกราน	ยืนยัน	ยอมรับ

รู้	รู้สึก	รับรอง	ว่า	ไว้ใจ
สงสัย	สาบาน	สัญญา	สนับสนุน	หวัง
ท้วง	หวัง			

ตัวอย่าง

๓. ไม่มีใครส่งสารผมเลยผมแน่ใจ

4. วันนี้พ่อบอกกับเพื่อนบอก

2. อนุประโยคบอกความใหม่ที่ปรากฏต้นประโยคไม่ได้

อนุประโยคบอกความใหม่ที่ปรากฏต้นประโยคไม่ได้ จะเป็นอนุประโยคที่เกิดร่วมกับกริยา จำนวน 293 คำ ดังนี้

กรรโชก	กระซิบ	กระเช้า	กระตุ่น
กระโตกกระตาค	กระทบ	กระหุ้ง	กล่อม
กะเกณฑ์	กำกับ	กำซั้ว	กำราบ
กู่	เกณฑ์	เกริ่น	ไกล่เกลี่ย
ก่น	กระแนะกระแหน	กระดาก	กระวนกระวาย
กรวดเกรียว	กริ่ง	กลุ้ม	เกรี้ยวกราด
เกลียด	เกียง	โกรธ	กระหลิกระหลอ
เกรง	แก้ตัว	กระพืดกระเพียด	กระหนาบ
กล่าว	ก้าวร้าว	กังวล	กลัว
โกหก	ขู่	ขุดคุ้ย	ข่มเหง
ขาน	แขวะ	คุย	คิด
ครวญ	คลบล้าวย	ค่อนข้างอด	คาด
คาดคะเน	ค่านึง	แคลงใจ	คราง
กลางแคลง	ทับใจ	ค่านวม	ใคร่ครวญ
คะยั้นคะยอ	งง	งุมงิม	จัด
จาระไน	จำกั๊ด	เจรจา	จต

จวก	จาริก	โจษจัน	จุกใจ
ฉิว	ฉุน	แฉ	ฉอเลาะ
เฉลย	ชัง	ซ้ำใจ	ชิงชัง
ชี้แจง	ชม	ชิม	ชุบชิม
ชามซึ่ง	ช่าง	เข้าชี้	คำ
คม	ตักคอ	คำริ	ดู
ดู	ตื้อแห่ง	ตะขิดตะขวงใจ	ตื่นเคঁ
ตัก เดือน	ตระหนัก	ควาค	ตอบโต้
ตะโกน	ตะคอก	ติ	ไต่ถาม
ติดอกติดใจ	ตอบ	ตรีครอง	ค่อว่า
ด้อน	ต่อแยะ	ตะเพิด	ถากถาง
ถือ	ถล่ำใจ	ถ่อมตัว	เถียง
หัก	หักท้วง	ทับถม	ทาย
ท่อง	ท้อใจ	ทักทัก	ท้ำ
นอนใจ	นับถือ	นินทา	เมื่อ
บงการ	บ่น	บัญญัติ	บ่ง
บันทึก	บ่ายเบี่ยง	ไบ้	ประจักษ์
ปลง	บ้อยอ	ประมาท	ประสงค์
ประสพ	ปลื้มใจ	ปักใจ	ประกัน
ประกาศ	ประจาน	แปล	ประมาณ
ประเมิน	ประวิง	ปรักปรำ	ปรึกษา
เปรียบเทียบ	ประชด	ประท้วง	ผยอง
ผวน	ผวา	ผัดผ่อน	เหย
ฝงใจ	ฝัดฝั้น	ฝั้น	พากย์
พนัน	พบ	พรวดพราด	พล่ำม
พ้อ	พะวง	พาดพิง	เพ้อ
พิพากษา	แพร่พราย	พรั่นใจ	พอใจ

พระวิฑูรย์	ห้อง	พัง	มอง
ไม้	โมเม	มาดหมาย	ยามใจ
ยอ	เข้าเหย	แย่ง	แย้ม
ย่อน	ยินยอม	เย้ย	ย่ำ
ระทึกใจ	ระอา	ระนุ	ระลึก
ร้อนใจ	ระวาง	รังเกียจ	รบเร้า
เรียน	เรียบเรียง	ละอาย	ลั้งเล
โล่งใจ	ล้อเลียน	ล่าเลิก	ลือ
ลิม	ลองดี	ลิงโลด	ลิมเลือน
ลุ่มหลง	เล่า	ลุ่มวายใจ	วิจารณ์
วิพากษ์วิจารณ์	แว่ว	วอน	วิเคราะห์
วินิจฉัย	ศึกษา	เศร้าใจ	สลัดใจ
สะใจ	สะตูดใจ	สะอิดสะเอียน	สดับ
สนทนา	สรรเสริญ	สังเกตุ	สังหรณ์ใจ
สารภาพ	สำนึก	ส่อ	สรูป
สัมพันธ์	สาปแช่ง	เสนอ	สงสาร
สพประมาท	สวด	สอด	สอน
สู่ม	สพถ	สมมติ	สะท้อนใจ
สอพลอ	สะกด	สั่ง	สัมพันธ์
สาวไส้	เสริม	สนใจ	เหมา
เหย	หน่วงเหนี่ยว	หยอก	หยาบหยาม
หลอก	เหยียดหยาม	หลง	ห้วง
เห็น	เหลิง	หงุดหงิด	หมกมุ่น
หมางใจ	หยิ่ง	หลาบจำ	หวง
หัวเราะเยาะ	เหนียมอาย	เห่อ	แทงใจ
อนุโลม	อ้อมเอิบใจ	อภิปราย	อวด
ออเขาะ	อำน	อธิบาย	อวดดี
อบรม	อ้าง	อ้างอิง	อ่ำ

อะอะ	โอดครวญ	อคติ	อคสุ
อาฆาต	อาย	อาสา	อิจฉา
อึ้งใจ			

- ตัวอย่าง
5. * พรุ้งนี้ เป็นวันหยุด เขากล้วย
  6. * ไม่มีใครส่งสารผม เลยผมฝังใจ

แต่เมื่อนำประโยคข้อมูลไปตรวจสอบกับผู้พูดอื่น พบว่า มีการยอมรับในเรื่องความเป็นไปได้ในการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่แตกต่างกัน เช่น คนไทย บางคนจะยอมรับสังกรประโยค เน้นอนุประโยคที่มี เข้าซี เป็นกริยาหลัก แต่บางคนจะไม่ยอมรับดังจะเห็นได้จากประโยคตัวอย่างต่อไปนี้

7. เขาจะไปด้วยเขาเข้าซี

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงได้ศึกษาข้อมูลในลักษณะการวิจัยเชิงปริมาณ เพื่อดูว่าในทัศนะของคนไทย จำนวน 120 คน จะมีแนวโน้มอย่างไรในการยอมรับการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่

ในการศึกษาข้อมูลดังกล่าวผู้วิจัยได้ดำเนินขั้นตอนดังนี้

การเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบธรรมดา (simple random sampling) ในการสุ่มตัวอย่างแบบธรรมดานั้น ผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์การเลือกประชากร 1 คน จากจำนวนประชากรทุก ๆ 10 คน

แหล่งที่ใช้ในการสุ่มตัวอย่างประชากร คือ โรงเรียนยานนาเวศวิทยาคม ตัวอย่างประชากรมีทั้งสิ้น 120 คน จากจำนวนประชากรทั้งสิ้น 1,200 คน มีรายละเอียดดังนี้

1. ครู	จำนวน	20 คน
2. นักเรียนชั้นมัธยมปีที่ 2	จำนวน	25 คน

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	จำนวน	25 คน
4. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5	จำนวน	25 คน
5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6	จำนวน	25 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเริ่มตั้งแต่วันที่ 25 กรกฎาคม 2528 สิ้นสุดวันที่ 30 กันยายน 2528 รวมเวลา 2 เดือน 5 วัน โดยแจกข้อมูลที่มีประโยชน์ซึ่งสร้างขึ้นจำนวน 320 ประโยคให้ผู้ตอบตัดสินใจว่ายอมรับประโยคแต่ละประโยคหรือไม่

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์แบบสอบถาม โดยนำมาแจกแจงความถี่ แล้ว เปลี่ยนคะแนนความถี่ของคำตอบแต่ละข้อให้เป็นร้อยละของจำนวนผู้ตอบแบบสอบถามแต่ละชุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าร้อยละจากสูตร

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนคำตอบทั้งหมด}}{\text{จำนวนผู้ตอบทั้งหมด}} \times 100$$

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผลการวิจัยอาจคลาดเคลื่อนได้ในกรณีที่ผู้ตอบไม่ได้ตอบตามความเป็นจริง
2. ผลการวิจัยเป็นการแสดงให้เห็นถึงแนวโน้มของการใช้สิ่งกรประโยคเน้นอนุประโยคเท่านั้น
3. เนื้อหาความหมายของประโยคทดสอบอาจจะมีผลกระทบกับการตัดสินใจของผู้ตอบ

การที่ต้องมีข้อตกลงเบื้องต้น 3 ประการดังกล่าว เพราะความจำกัดของเวลาที่ใช้ในการศึกษา และความจำกัดของกลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ผู้พูดแต่ละคนมีการตัดสินใจในเรื่องความเป็นไปได้ในการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ทั้งที่เหมือนกัน และแตกต่างกัน กล่าวคือ คำตอบแต่ละประโยคของผู้พูดแต่ละคนจะมีลักษณะกระจายออกเป็นกลุ่ม ๆ ไม่ตรงกัน (ดูตารางหน้า 40-46 ประกอบ) ความเห็นในการยอมรับประโยคทดสอบมีคะแนนตั้งแต่ 95 % ไปจนถึง 10 %

อนุประโยคบอกความใหม่ที่ปรากฏต้นประโยคที่มีผู้ยอมรับค่อนข้างสูง คือ ตั้งแต่ร้อยละ 50 ขึ้นไป จะเป็นอนุประโยคบอกความใหม่ที่ปรากฏร่วมกับกริยาจำนวนทั้งสิ้น 294 คำ ส่วนอนุประโยคบอกความใหม่ที่ปรากฏต้นประโยคที่มีผู้ยอมรับค่อนข้างน้อย คือ ต่ำกว่าร้อยละ 50 ลงมา จะเป็นอนุประโยคบอกความใหม่ที่ปรากฏร่วมกับกริยาจำนวน 26 คำ ดังจะเห็นได้จากตารางต่อไปนี้

ลักษณะการกระจายกลุ่มคะแนนทำให้ไม่อาจมองเห็นภาพที่ชัดเจนได้ว่า กลุ่มกริยาที่เอื้อให้มีการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่นั้น แยกตัวออกมาจากกริยาที่ไม่เอื้อให้เกิดปรากฏการณ์นี้ เพราะเป็นการยากที่จะเลือกกำหนดว่า คะแนนระดับไหนเป็นคะแนนที่ยืนยันความถูกต้องยอมรับได้ของประโยค

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 แสดงค่าร้อยละของจำนวนผู้ยอมรับการย้ายตำแหน่งของอนุประโยคบอกความ
ใหม่จากตำแหน่งหลังกริยาหลักมาอยู่ในตำแหน่งต้นประโยค

กริยาหลักของประโยค			จำนวนผู้ยอมรับ		จำนวนผู้ไม่ยอมรับ	
			คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
ดีใจ	ตก เดือน	มันใจ	114	95.00	6	5.00
สัญญา						
ถ่อมตัว	ท้อใจ	โล่งใจ	111	92.50	9	7.50
วุ่นวายใจ						
ตกคอ	ทราบ	นับถือ	180	90.00	12	10.00
แปลกใจ	ยอมรับ	สลดใจ				
สรรเสริญ	อาสา					
พูด	ยินยอม	ละอาย	107	88.33	13	11.67
สนับสนุน	สอน	สนใจ				
เสริม	อิจฉา					
กลัว	กระต๊อบ	งง	105	87.50	15	12.50
ทำ	แน่ใจ	เบื่อ				
บ่น	ปลง	ประกัน				
ประมาท	ปรึกษา	เพย				
สังเกต	เสนอ		104	86.67	16	13.33

กริยาหลักของประโยค	จำนวนผู้ยอมรับ		จำนวนผู้ไม่ยอมรับ	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
พะวง ร้อนใจ ไวใจ วินิจฉัย สะใจ	103	85.83	17	14.17
เขียน ชูบซิบ คอบได้ ติ เถียง ประกาศ ประท้วง	102	85.00	18	15.00
เรียบเรียง ลืม อนุโลม ออเซาะ เหมา	100	83.33	20	16.67
แก้ตัว คลับคล้าย ฉุน ซ้ำใจ เชื้อ ชามซึ่ง ดู ทวาด ตะโกน ตะคอก ทัก บอก บันทึก ประชด ผัดผ่อน พิพากษา ยอ รังเกียจ	99	82.50	21	17.50
ว่า สิ้นหวังใจ เสแสร้ง หมกมุ่น อวดดี เอะอะ	98	81.17	22	18.83
ระทิกใจ รับ เรียน ลือ ลืม เลือน	97	80.33	23	19.67

กริยาหลักของประโยค			จำนวนผู้ยอมรับ		จำนวนผู้ไม่ยอมรับ	
			คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
กระวนกระวาย		โกรธ	96	80.00	24	20.00
คาดคะเน		เข้าขี้				
ตื่นเต้น		ติดอกติดใจ				
ต่อว่า	พนัน	ปฏิเสธ				
หวัง	หมางใจ		94	78.33	26	21.67
หลายจำ	ห่อ					
อคติ	อาฆาต					
เจ็บใจ	ชิงชัง	ไต่ถาม	93	77.50	27	22.50
ตะเทิด	ประจาน	หื้อ				
มอง	ไมเม	ยีนกราน				
แย้ง	แย้ง	ย่อน				
ย่ำ	ยีนยัน	ระอา				
รู้	วิจารณ์	วิพากษ์วิจารณ์				
วิเคราะห์	สาบาน	สารภาพ				
ส่อ	สับมนา	สอด				
สอหลอ	สั่ง					
ระวาง	เล่า	ลุ่มหลง				
วอน	หน่วงเหนี่ยว	หยอก				
เหยียดหยาม	ท้วง	เหนียมอาย				
อวด	อธิบาย	อ้าง				
โอดครวญ	อาย					

กริยาหลักของประโยค	จำนวนผู้ยอมรับ		จำนวนผู้ไม่ยอมรับ	
	คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
โก่งเกสีย คะยั้นคะยอ ชี้แจง ขิม คม ถากถาง ถือ นอนใจ ระบุ ประจักษ์ ปลื้มใจ บักใจ ไผ่ผืน พร่ำพรอด พะว้าพะวัง มาดหมาย เข้าแห่	90	75.00	30	25.00
สงสาร สมประมาท สัมผัส หวง เห็น หัวเราะ หึ่งหวง อบรม อ้างอิง	89	74.17	31	25.83
บื้อยอ เปรียบ พล่าม ไม้ ร้อง ศึกษา สะอิดสะเอียน สบถ สาปแช่ง	88	73.33	32	26.67
กำซั๊บ กระแนะกระแทน ข่มเหง คาด คัด จำได้ ฉลเลาะ ตะบิดตะขวง	87	72.50	33	27.50
ลั้งเล สะตุดใจ สะท้อนใจ สวด แห่ เถลิง หงุดหงิด	85	70.83	35	29.17

กริยาหลักของประโยค			จำนวนผู้ยอมรับ		จำนวนผู้ไม่ยอมรับ	
			คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
เกริ่น คำนำ ทักทัก ประเ	เกียง ฉิว บ้ายเปียง ระลิก	แคลงใจ ทักท้วง บี้	84	70.00	36	30.00
พอใจ ลองดี สรุป อ่า	พ็อง เสร์ใจ สู่ม	แย้ย อภิปราย	83	69.17	37	30.83
ถาม หยอง	ทาย พากย์	ปรักปรำ พรั้นใจ	82	68.33	38	31.67
กำราบ โจษจัน	กระหนาบ ตอม	จาระโน คริตรอง	81	67.50	39	32.50
ประวิง	ผวา		80	66.66	40	35.00
คำนึ่ง	ใคร่ครวญ	ตระหนัก	79	65.83	41	34.17
กังวล เกรง	เกลียด กล่าว	โกหก ก้าวร้าว	78	65.00	42	35.00
สาวไส้ อึ้งใจ	หยุ่ง	อึ้งเอิบใจ	77	64.17	43	35.83

กริยาหลักของประโยค			จำนวนผู้ยอมรับ		จำนวนผู้ไม่ยอมรับ	
			คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
ฝังใจ	ฟัง	ย่ำใจ	76	63.33	44	36.67
ยกย่อน	รบเร้า	สิงโลด				
แหว่	สำนึก	สมมติ				
ขุดคุ้ย	ขาน	คับใจ	75	62.50	45	37.50
แฉ	แข่ง	ท่อง				
ทับถม	ลำเลิก	สะกด	73	60.83	47	39.17
หวาด						
เกรี้ยวกราด	ค่อนข้างอด	จค	72	60.00	48	40.00
เฉลย	คำ	ดู				
หยาบหยาม	หลอก		70	58.33	50	41.67
กระเช้า	จุกจิก	ซัง	69	57.50	51	42.50
พบ	แพร่พราย	ลื้อเลียน	68	56.67	52	43.33
อ่าน						
คำริ	ดอแย	นินทา	67	55.83	53	44.17
บงการ	ประมาท					
กำกั๊บ	กลัว	กระหัดกระเหียด	66	55.00	54	45.00
ขู่	คราง	เจรจา				

กริยาหลักของประโยค			จำนวนผู้ยอมรับ		จำนวนผู้ไม่ยอมรับ	
			คน	ร้อยละ	คน	ร้อยละ
เพื่อ	สนทนา	65	54.16	55	45.84	
แทงใจ	ชม					
บ่ง	ประสงค์	64	53.33	56	46.67	
	ประสม					
ดู	กราดเกี่ยว	63	52.50	57	47.50	
ถูกใจ	จำกัด					
	บัญชา					
ครวญ		60	50.00	60	50.00	
กล่อม	กล่าวใจ	57	47.50	63	52.50	
	แปล					
คุย	สลับ	56	46.66	64	53.33	
กระตุ้น	ก่น	54	45.00	66	55.00	
	แขวะ					
ต้อน	หลง	51	42.50	69	57.50	
กะเกณฑ์	จारीก	50	40.16	70	58.33	
	คือแพ่ง					
เกณฑ์		48	40.00	72	60.00	
หวน		45	37.50	75	62.50	
กริ่ง	กลางแคลง	42	35.00	78	65.00	
กระดาก	จัด	39	32.50	81	67.50	
กระหุ้ง		35	29.17	85	70.83	
กรรโชก	กระหลีกะหลอ	32	26.67	88	73.33	
จวก		30	25.00	90	75.00	
กระทบ	ฝั้น	14	11.67	106	88.33	
กระโตกกระตาก		12	10.00	108	90.00	

อย่างไรก็ดี ข้อมูลนี้ดูเหมือนจะแสดงให้เห็นว่า ความเป็นไปได้ในการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ของผู้พูดแต่ละคน อาจจะเป็นผลมาจากลีลาการพูด (style) ของแต่ละคนซึ่งแตกต่างกัน ทำให้การตัดสินใจในการยอมรับการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ของแต่ละคนแตกต่างกันไปด้วย

นอกจากนี้ เมื่อทดสอบผู้พูดบางคนอาจสร้างบริบทในขณะที่ทดสอบ ซึ่งทำให้ยอมรับการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่เกิดขึ้นได้ แต่บางคนไม่ได้ทำเช่นนั้น ดังนั้นการตัดสินใจการยอมรับการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่จึงแตกต่างกันไป

ด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจหาขอบเขตที่แน่ชัดของความเป็นไปได้ในการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ได้

เนื่องจากไม่อาจหาข้อสรุปที่แน่ชัดในเรื่องความเป็นไปได้ในการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ ดังนั้นเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ทางการวิจัย ผู้วิจัยจึงได้ใช้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องความเป็นไปได้ในการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ ตามการตัดสินใจของผู้วิจัยเองในฐานะเจ้าของภาษา ซึ่งได้สอบถามยืนยันกับผู้พูดคนอื่นอีก 3 ท่าน เป็นเกณฑ์ในการศึกษาเพื่อหาปัจจัยที่ทำให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้ นั่นคือกลุ่มคำกริยาจำนวน 27 คำ ดังได้กล่าวไว้แล้วในหัวข้อ "อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้" หน้า 33

รายละเอียดเรื่องปัจจัยที่ทำให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้จะเสนอในหัวข้อต่อไป

3.2 ปัจจัยในการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่องความเป็นไปได้ในการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ ซึ่งใช้การตัดสินใจของผู้วิจัยและผู้พูดคนอื่นอีก 3 ท่าน ที่มีผลการวิเคราะห์ส่วนใหญ่ตรงกัน เป็นเกณฑ์ พบว่า มีคำกริยา 27 คำ จาก 320 คำ ที่ยอมให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้

แม้ว่าจะมีคำกริยา 293 คำ ที่ไม่ยอมให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยค
ได้แต่ถ้ากริยาบางคำจากกริยา 293 คำนั้นมีส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว
ปรากฏร่วมด้วย (รายละเอียดหน้า 60-61) อนุประโยคบอกความใหม่ที่เกิดร่วมกับกริยา
บางคำนั้นก็อาจย้ายไปปรากฏต้นประโยคได้ เช่น กริยาทักท้วงถ้ามีส่วนประกอบของกริยาหลักใน
โครงสร้างผิว อย่างสุภาพ ปรากฏร่วมด้วย ก็จะทำให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้น
ประโยคได้

ตัวอย่าง

- ๘.ก. เขาทักท้วงว่าเขาไม่ผิด
- ข. * เขาไม่ผิด เขาทักท้วง
- ค. เขาทักท้วงอย่างสุภาพว่าเขาไม่ผิด
- ง. เขาไม่ผิด เขาทักท้วงอย่างสุภาพ

แต่กริยาบางคำแม้ว่าจะมีส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวปรากฏร่วมด้วย
เช่น กริยา กระแนะกระแทน แม้ว่าจะมีส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว อย่างน่าเกลียด
ปรากฏร่วมด้วย อนุประโยคบอกความใหม่ของประโยคนั้นก็ไม่สามารถปรากฏต้นประโยคได้

ตัวอย่าง

- ๑.ก. เขากระแนะกระแทนว่าฉันฉลาดกว่าเขา
- ข. * ฉันฉลาดกว่าเขาเขากระแนะกระแทน
- ค. เขากระแนะกระแทนอย่างน่าเกลียดว่าฉันฉลาดกว่าเขา
- ง. * ฉันฉลาดกว่าเขาเขากระแนะกระแทนอย่างน่าเกลียด

จากตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ในบรรดาคำกริยาจำนวน 320 คำที่เกิดร่วมกับอนุ
ประโยคบอกความใหม่ อาจแยกได้เป็น 3 ประเภทดังนี้

1. กริยาหลักที่เอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่ ปรากฏต้นประโยคได้โดยไม่มีส่วน
ประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวปรากฏร่วมด้วย
2. กริยาหลักที่เอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้ ถ้ามีส่วนประกอบ
ของกริยาหลักในโครงสร้างผิวปรากฏร่วมด้วย
3. กริยาหลักที่ไม่เอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้ ไม่ว่าจะมีส่วน
ประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวปรากฏร่วมด้วยหรือไม่ก็ตาม

ส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว

ในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว หมายถึง คำ หรือ ประโยค ซึ่งปรากฏในตำแหน่ง หน้า หรือ หลัง กริยาหลักในโครงสร้างผิว ส่วนประกอบของ กริยาหลักในโครงสร้างผิวนี้ จะเป็นคำเรียกรวมโดยยังไม่นำความสัมพันธ์ในโครงสร้างลึกลงมา พิจารณา

ส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว จำแนกออกได้ 2 ชนิด คือ ส่วนประกอบ ของกริยาหลักในโครงสร้างผิวที่มีลักษณะเป็น คำ และ ประโยค

ก. ส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวที่เป็นคำ เช่น

10.ก. เธอชอบหนีโรงเรียนใคร ๆ ก็ นินทา

ข. เรื่องอย่างนี้ไม่ควรพูดเขาลืไป

ประโยค ก. คำว่า ก็ เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวที่เป็น คำ ปรากฏหน้ากริยาหลัก นินทา

ประโยค ข. คำว่า ไป เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวที่เป็น คำ ปรากฏหลังกริยา ลื

ข. ส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวที่เป็นประโยค เช่น

11. เขารู้อะไรบางอย่างเขาแยมให้แม่ฟัง

ประโยค ให้แม่ฟัง เป็นประโยคซ้อนทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักใน โครงสร้างผิวที่ปรากฏหลังกริยาหลัก แยม

ส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวทั้ง 2 ประเภท มีรายละเอียดดังนี้

1. คำที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว

คำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวมี 2 ชนิด คือ คำวิเศษณ์ และ คำบุพบท

ก. คำวิเศษณ์ คำวิเศษณ์ที่ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว

แบ่งออกเป็น 7 ประเภท คือ

1) คำบ่งเวลา

คำบ่งเวลา คือ คำที่แสดงเวลาที่เกิดกริยา ได้แก่ คำว่า ได้ เคย แล้ว กำลัง อยู่ จะ จน เกือบ แทบ ซัก เพิ่ง คำบ่งเวลาทุกคำอยู่หน้ากริยา ยกเว้นคำว่า แล้ว และ อยู่ คำบ่งเวลานี้อาจใช้ร่วมกันก็ได้ เช่น อยู่แล้ว เกือบจะ.....แล้ว ยัง.....อยู่ เคย.....แล้ว เป็นต้น (นววรรณ พันธุเมธา 2525 : 42)

จากการศึกษาข้อมูล คำบ่งเวลาที่ปรากฏเป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว มี 7 คำ คือ ได้ เคย แล้ว กำลัง อยู่ จะ เกือบ เพิ่ง และ อาจมีคำว่า ไว้ ปรากฏร่วมกับคำว่า ได้ เคย เพิ่ง แล้ว เช่น

12. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างไรเขาได้ศึกษาแล้ว
13. ที่ดินตรงนี้เป็นของคุณยายแม่เคยเล่าแล้ว

คำบ่งเวลาที่ไม่ปรากฏ เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวมี 3

คำ คือ แทน ซัก จน เช่น

14. * วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลอย่างไรเขาแทบศึกษา
15. * ที่ดินตรงนั้น เป็นของคุณยายแม่จนเล่า

คำบ่งเวลาที่ปรากฏ เป็นส่วนประกอบของกริยาหลัก แต่ละคำจะทำหน้าที่ขยายกริยาหลักในเรื่องของเวลา ดังนี้

ได้, เคย	ขยายกริยาแสดงว่ากริยานั้นเกิดขึ้นในอดีต
แล้ว	ขยายกริยาแสดงว่ากริยานั้นได้เสร็จสิ้น
เพิ่ง	ขยายกริยาแสดงว่ากริยานั้นมาได้ไม่นาน
กำลัง, อยู่	ขยายกริยาแสดงว่ากริยานั้นดำเนินอยู่ในขณะนั้น
ยัง	ขยายกริยาแสดงว่ากริยานั้นคงอยู่มิได้เปลี่ยนแปลง
จะ	ขยายกริยาแสดงว่ายังไม่เกิดกริยานั้นแต่จะเกิดต่อไป
เกือบ	ขยายกริยาแสดงว่าใกล้จะเกิดกริยานั้น

2) คำบอกผู้ทำร่วม

คำบอกผู้ทำร่วม คือ คำที่บอกความหมายว่าผู้ทำกริยามีมากกว่าหนึ่ง
ทำกริยาร่วมกัน หรือ โต้ตอบกัน (นววรรณ พันธุเมธา 2525 : 46)

คำบอกผู้ทำร่วมที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างพหู ได้แก่
คำว่า กัน และจะอยู่หลังกริยาหลัก เช่น

16. เขาหนีไปแล้วชาวบ้าน ลือกัน

3) คำเชื่อมบอกความคล้อยตาม

คำเชื่อมบอกความคล้อยตาม คือคำที่ทำหน้าที่เชื่อมคำนามและคำกริยา
เข้าด้วยกัน (พนมพร สิงห์พันธ์ 2525 : 31) และเป็นคำที่บอกความหมายทำนองเดียวกัน
ไม่ขัดกัน กล่าวรวมกันได้ (นววรรณ พันธุเมธา 2525 : 62)

คำเชื่อมบอกความคล้อยตามที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้าง
พหู ได้แก่ คำว่า ก็ คำเชื่อมบอกความคล้อยตามจะอยู่หน้ากริยาหลัก และมักจะใช้ร่วมกับคำบอก
ผู้ทำร่วม กัน และ พากัน เป็น ก็.....กัน และ ก็พากัน (ดูคำบอกผู้ทำร่วมหน้า 51 ประกอบ)
และมักจะใช้ร่วมกับประธานของมุขยประโยคที่มีความหมายแสดงว่ามีจำนวนผู้ทำกริยามากกว่า
หนึ่ง ซึ่งได้แก่ คำว่า ใคร ๆ ใคร ๆ เขา ทุกคน เพื่อน ๆ ชาวบ้าน เป็นต้น ดังจะเห็น
ได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

ใคร ๆ

ใคร ๆ เขา ก็

17. เธอชอบหนีโรงเรียน ใคร ๆ ก็ นินทา

ใคร ๆ เขาก็ นินทากัน

4) คำบอกทิศทาง

คำบอกทิศทางคือ คำขยายความหมายของกริยาที่แสดงการเคลื่อนไหว
เพื่อแสดงว่าเคลื่อนที่ไปในทิศทางใด ได้แก่คำว่า ไป มา เช่น วิ่งไป วิ่งมา

คำบอกทิศทางที่ปรากฏเป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว
ไม่ได้มีความหมายแสดงการเคลื่อนไหว แต่มีความหมายแสดงให้เห็นเวลาแทน
อย่างไร เช่น ไป มักแสดงว่าทำกริยาต่อไปในอนาคต มา มักแสดงว่าทำกริยาในอดีต
(นววรรณ พันธ์เมธา 2525 : 29)

คำบอกทิศทางที่ปรากฏเป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว
คือ คำว่า ไป และ มา คำบอกทิศทางนี้จะอยู่หลังกริยาหลัก เช่น

18. ก. เรื่องอย่างนี้ไม่ควรพูดเขาลืมนไป
ข. ผ.ก.ค.จะถล่มสถานีตำรวจคืนนี้เขาได้ยืมมา

คำบอกทิศทางอาจเกิดร่วมกับคำบ่งเวลา ได้ เคย และ แล้ว เป็น
ได้.....ไปแล้ว เคย.....ไปแล้ว ได้.....มาแล้ว เคย.....มาแล้ว ไปแล้ว
มาแล้ว เช่น

19. ก. ครูสั่งว่าอย่างไรเขาได้ลืมนไปแล้ว
ข. พี่ชนิดนี้ไม่มีอันตราย เขาได้วิเคราะหมาแล้ว
ค. อย่าเกียจคร้านครูเคยเดือนไปแล้ว
ง. นักเรียนชายชั้นเรียนน้อยกว่านักเรียนหญิงเขาเคยศึกษามาแล้ว
5) คำวิเศษณ์บอกลักษณะ

คำวิเศษณ์บอกลักษณะที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว
เป็นกลุ่มคำที่มีความหมายแสดงว่าผู้ทำกริยาทำกริยานั้นในลักษณะใด

จากข้อมูล คำวิเศษณ์บอกลักษณะที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักใน
โครงสร้างผิว จะอยู่หลังกริยา และแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

- ก) คำวิเศษณ์บอกลักษณะที่มีคำว่า อย่าง นำหน้า ได้แก่

อย่างหมดเปลือก	เธอเป็นนางทางโทรทัศน์เขา <u>แฉอย่างหมดเปลือก</u>
อย่างเห็นได้ชัด	เธอมาด้วยเขาคืน <u>เห็นอย่างเห็นได้ชัด</u>
อย่างออกหน้าออกตา	เธอสวยมาก เขาย <u>ออกหน้าออกตา</u>

อย่างสุภาพ	เขาไม่ได้ทำ เขาตอบ <u>ได้อย่างสุภาพ</u>
อย่างลืมหิว	ครุมาแล้ว สมศรีคะ โทณ <u>อย่างลืมหิว</u>
อย่างละเอียด	เดือนนี้มีอะไร เกิดขึ้นบ้าง เขามันทัก <u>อย่างละเอียด</u>
อย่างเอาจริง เอาจัง	ขำมันให้ตายคนพากย์หนึ่งพากย์ <u>อย่างเอาจริงเอาจัง</u>
อย่างภูมิใจ	เขารู้อะไรบางอย่าง เขาแยม <u>อย่างภูมิใจ</u>
อย่างเคร่งขรึม	กำนันมาแล้ว เขากระซิบ <u>อย่างเคร่งขรึม</u>
อย่างเต็มใจ	พ่อแอมอยู่ที่ชนบท เขาเฉลย <u>อย่างเต็มใจ</u>
อย่างนำรำคาญ	เขาจะไปด้วย เขาเข้าชื่อ <u>อย่างนำรำคาญ</u>

ข) คำวิเศษณ์บอกลักษณะที่ไม่มีคำว่า อย่าง นำหน้า ได้แก่

จริง ๆ	เพื่อนมาไม่ทันรถเที่ยวนี้ <u>หล่อนกลุ่มจริง ๆ</u>
แน่ ๆ	ผมเป็นคนชั่ว เขาคำผม <u>แน่ ๆ</u>
แทบทนไม่ไหว	เขาเป็นคนหยามคาย <u>หล่อนรังเกียจแทบทนไม่ไหว</u>
ทันทีทันควัน	ไม่จริง เขาเถียง <u>ทันทีทันควัน</u>
เหลือเกิน	เธอจะรู้ความจริง เขากลับ <u>เหลือเกิน</u>
เสียจนละเอียดเลย	เขาชื่ออะไรบ้าง เขาจด <u>เสียจนละเอียดเลย</u>

๖) คำวิเศษณ์บอกความถี่

คำวิเศษณ์บอกความถี่ คือ กลุ่มคำที่แสดงให้ทราบถึงความถี่ของการเกิดเหตุการณ์นั้น

จากข้อมูล คำวิเศษณ์บอกความถี่ที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างพืด ได้แก่ คำว่า หลายหน หลายครั้ง ทั้งเข้า ทั้งเย็น ทั้งวัน ทั้งคืน ทั้งเข้าทั้งเย็น ทั้งวันทั้งคืน ทุกวัน ตลอดเวลา และ เป็นประจำ

คำวิเศษณ์บอกความถี่อาจใช้ร่วมกับคำอื่น เช่น

ก. ใช้กับคำบ่งเวลา "แล้ว"

คำวิเศษณ์บอกความถี่ที่ใช้ร่วมกับคำบ่งเวลา แล้ว คือ คำว่า หลายหน

หลายครั้ง เช่น

20.ก. เขาไม่ได้ทำเขาโกหกหลายหนแล้ว

ข. เขาไม่ได้ทำหมิ่นแฉงหลายครั้งแล้ว

ข. ใช้ร่วมกับคำว่า "ทั้ง...เลย"

คำวิเศษณ์บอกความถี่ที่ใช้ร่วมกับคำว่า เลย คือคำว่า ทั้งเข้า ทั้งเย็น ทั้งวัน
ทั้งคืน ทั้งเช้าทั้งเย็น ทั้งวันทั้งคืน ทุกวัน เช่น

21. ไฉไลไม่รักดีแม่คำ ทั้งเข้า (ทั้งเย็น)
ทั้งวัน (ทั้งคืน) เลย

7) คำวิเศษณ์บอกปริมาณ

คำวิเศษณ์บอกปริมาณ คือ คำที่มีความหมายแสดงให้ทราบถึงปริมาณของความ
รู้สึกของผู้ทำกริยา

จากข้อมูล คำวิเศษณ์บอกปริมาณที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างพหู
ได้แก่คำว่า มาก มากที่สุด มากที่สุดเดียว และอาจใช้ร่วมกับคำว่า เลย เป็น มากที่สุด-
เลย มากที่สุดเดียวเลย ก็ได้ เช่น

22. พ่อได้รับรางวัลที่หนึ่งฉันตื่น เด่นมากที่สุดเลย

ข. คำบุพบท

คำบุพบทที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างพหูจะมีลักษณะ เป็น
กลุ่มคำที่แสดงให้ทราบถึงสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์

จากข้อมูลคำบุพบทที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างพหู
ได้แก่ กลุ่มคำที่มีบุพบท ใน นอก ทั่ว และ ตลอด นำหน้า เช่น

23. อย่างนะ เขาตะโกนในที่ประชุม

24. เขามีเมียน้อยอีกแล้วชาวบ้านนินทาตลอดซอย

ผลการศึกษาเรื่อง คำที่ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว สรุปได้ว่า คำที่ปรากฏเป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว ได้แก่ คำบ่งเวลา คำบอกผู้ทำร่วม คำเชื่อมบอกความคล้ายคลึง คำบอกทิศทาง คำวิเศษณ์บอกลักษณะ คำวิเศษณ์บอกความถี่ คำวิเศษณ์บอกปริมาณ และคำบุพบท

2. ประโยคที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว

ประโยคอาจทำหน้าที่ขยายกริยาได้ (นววรรณ พันธุเมธา 2525 : 32) ประโยคที่ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว และเอื้อให้อุประโยคบอกความใหม่ ปรากฏต้นประโยคได้ มี 2 ชนิด คือ มุขยประโยค และอนุประโยค

ก. มุขยประโยค

จากข้อมูลพบว่า มุขยประโยคที่ปรากฏเป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว มี 2 ชนิด คือ ที่มี ขอ และ ยอม เป็นกริยาหลัก

มุขยประโยค เมื่อปรากฏเป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว จะปรากฏเฉพาะกริยาหลักและประธานซึ่งอ้างอิงถึงสิ่งเดียวกันกับประธานของอนุประโยค ซึ่งจะแสดงไว้ในวงเล็บ

27. ผมขอ { (ผม)รับว่า เขาโกรธ
(ผม)สารภาพว่า เขาโกรธ

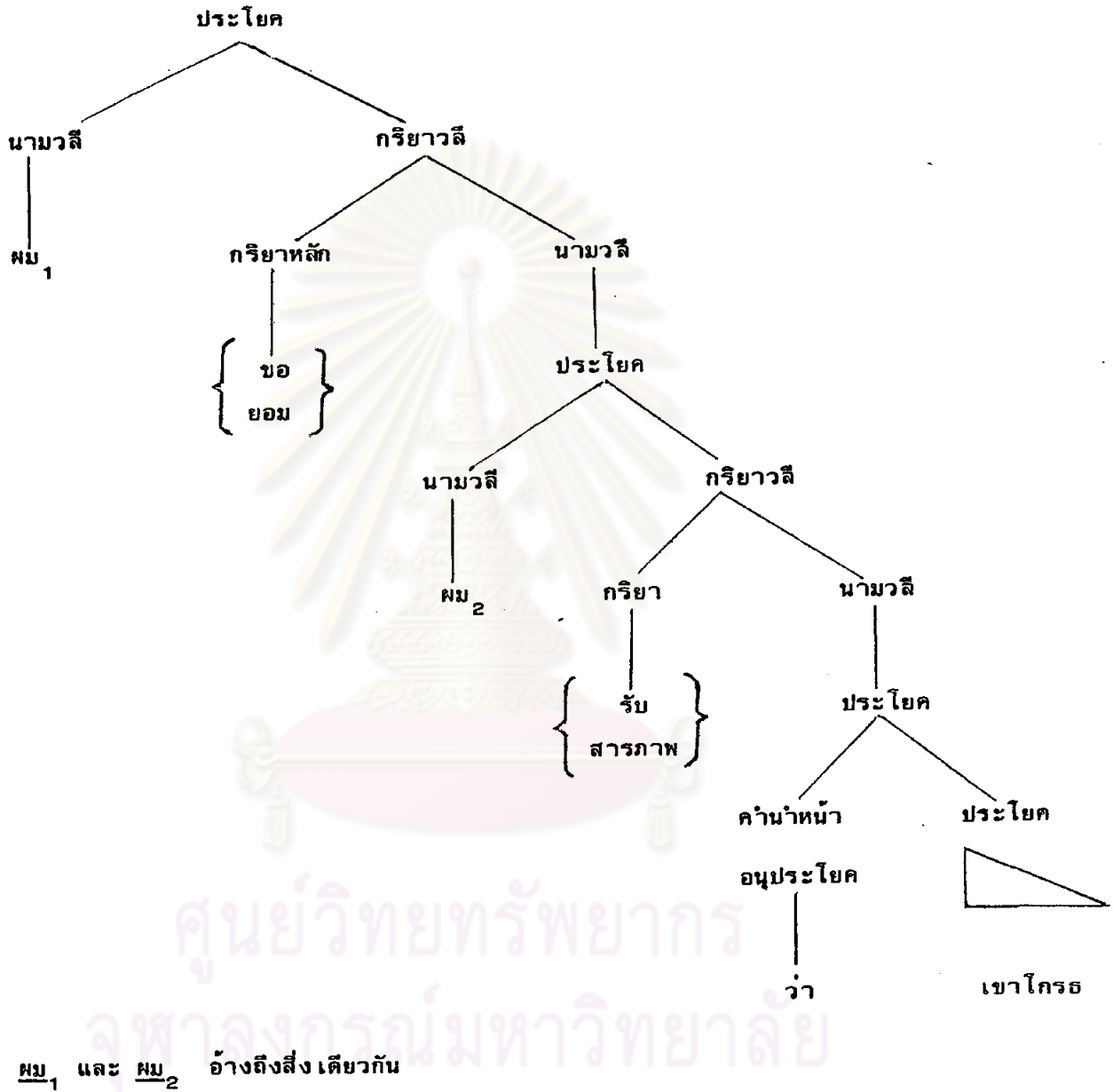
คำว่า ยอม ถ้าพิจารณาตามโครงสร้างลึก ก็จะทำหน้าที่เช่นเดียวกับคำว่า ขอ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

28. ผมยอม { (เขา)รับว่า เขาโกรธ
(เขา)สารภาพว่า เขาโกรธ

คำกริยา ขอ และ ยอม จะมีโครงสร้างลึกดังอาจแสดงด้วยแผนภูมิต้นไม้ดังนี้

แผนภูมิ แสดงโครงสร้างลึกของประโยคใหญ่ที่มี ขอ และ ยอม เป็นกริยาหลัก

ข. อนุประโยค

จากข้อมูล อนุประโยคที่ปรากฏเป็นส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างพิว มีเพียงประเภทเดียว คือ อนุประโยคเฉพาะความ ซึ่งได้แก่ อนุประโยคที่มีคำว่า ให้ เป็น คำนำหน้าอนุประโยค

อนุประโยคเฉพาะความจะอยู่หลังกริยาหลัก และจะทำหน้าที่ขยายกริยาหลัก ในเรื่องของการกำหนดเจาะจงให้ผู้รับการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยมากจะเป็นการกำหนด เกี่ยวกับการรับรู้ เช่น ให้...ฟัง ให้...ทราบ ดังเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

29.ก. เขารู้อะไรบางอย่าง เขาแยมให้แม่ฟัง

ข. พ่ungsงคสอบครูประกาศให้นักเรียนทราบ

อนุประโยคเฉพาะความ อาจใช้ร่วมกับคำบ่งเวลา ได้.....แล้ว เคย.....แล้ว และ แล้ว เป็น ได้.....ให้.....แล้ว เคย.....ให้.....แล้ว และ ให้.....แล้ว เช่น

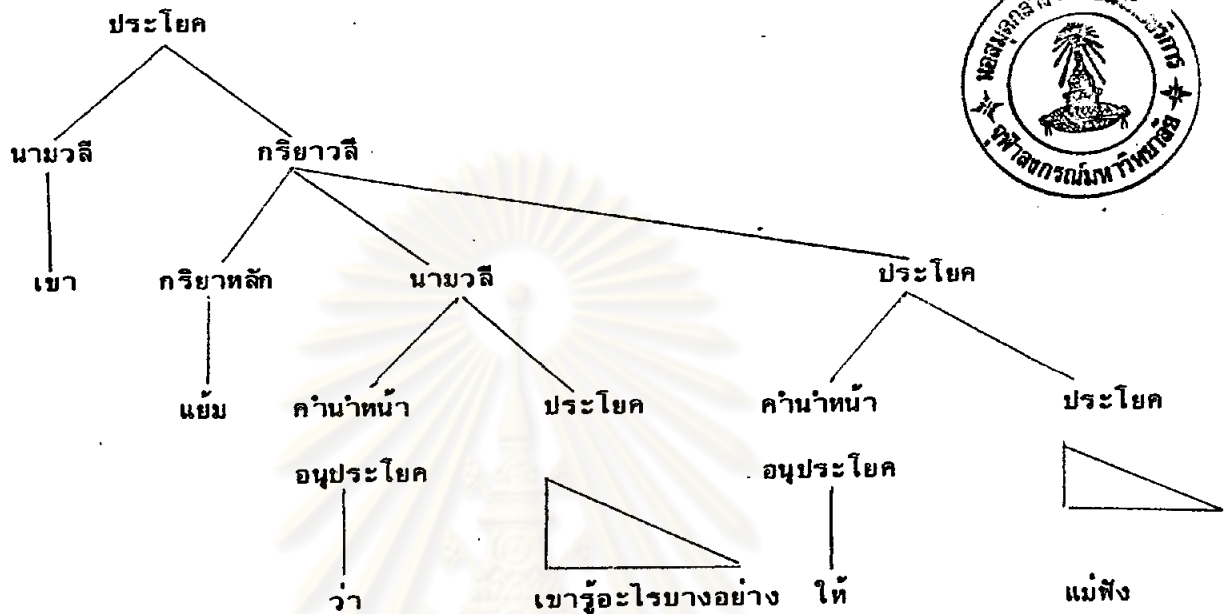
30.ก. เขารู้อะไรบางอย่าง เขาได้แยมให้แม่ฟังแล้ว

ข. พ่ungsงคสอบครูเคยประกาศให้นักเรียนทราบแล้ว

อนุประโยคเฉพาะความที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างพิวจะมี โครงสร้างเล็ก ดังแสดงให้เห็นได้ด้วยแผนภูมิต้นไม้ดังนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิ แสดง โครงสร้างลึกของอนุประโยค เฉพาะความที่เป็นส่วนประกอบ
ของกริยาหลัก ใน โครงสร้างผิว

ผลการศึกษา เรื่องอนุประโยคที่ทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว
สรุปได้ว่าอนุประโยคที่เป็นส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว มีชนิดเดียว คือ อนุประโยค
เฉพาะความ และจะปรากฏหลังกริยาหลัก เสมอ

การศึกษาเรื่องส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างผิวที่เป็นปัจจัยทำให้เกิดการ
ย้ายตำแหน่งของอนุประโยคบอกความใหม่ไปอยู่ต้นประโยคได้ อาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ส่วน
ประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว แบ่งได้ 2 ประเภท คือ ส่วนประกอบของกริยาหลักใน
โครงสร้างผิวที่เป็นคำ และส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวที่เป็นประโยค

ส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างผิวที่เป็นคำ ได้แก่ คำบ่งเวลา คำบอกผู้ทำร่วม
คำเชื่อมบอกความคล้ายตาม คำบอกทิศทาง คำวิเศษณ์บอกลักษณะ คำวิเศษณ์บอกความถี่ คำวิเศษณ์
บอกปริมาณ และคำบุพบท

คำบ่งเวลา และคำบอกผู้ทำร่วม จะอยู่หน้าหรือหลัง กริยาหลักก็ได้

คำเชื่อมบอกความคล้ายตาม จะอยู่หน้ากริยาหลัก

คำบอกทิศทาง คำวิเศษณ์บอกลักษณะ คำวิเศษณ์บอกความถี่ คำวิเศษณ์บอกปริมาณ และ คำบุพบท จะอยู่หลังกริยาหลัก เสมอ

ส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างผิวที่เป็นประโยค มี 2 ชนิดคือ ประโยคใหญ่ ที่มี ขอ และ ยอม และกริยาหลัก และอนุประโยคเฉพาะความซึ่งได้แก่ อนุประโยคที่มีคำว่า ให้ เป็นคำนำหน้าอนุประโยค

ประโยคใหญ่จะอยู่หน้ากริยาหลัก เสมอ ส่วนอนุประโยคเฉพาะความจะอยู่หน้ากริยาหลัก

การศึกษาลักษณะทางวากยสัมพันธ์ของส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างผิว แสดงให้เห็นว่า ส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างผิว อาจเป็น คำ หรือประโยค ที่อาจปรากฏ หน้า หรือ หลัง กริยาหลักก็ได้ และไม่ว่าส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวจะปรากฏ หน้า หรือ หลัง กริยาหลัก ส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวเหล่านี้ จะทำหน้าที่ทางวากยสัมพันธ์เช่นเดียวกัน คือ จะทำหน้าที่เป็นองค์ประกอบของกริยาหลัก และมีตำแหน่งติดกับกริยาหลัก คือ จะอยู่ หน้า หรือ หลัง กริยาหลัก เสมอ

ส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิว ดังมีรายละเอียดที่เสนอไว้ข้างต้นดังกล่าว จะเป็นลักษณะทางวากยสัมพันธ์ที่เอื้อให้กริยาหลักบางคำที่ไม่ยอมให้อนุประโยคบอกความใหม่ ปรากฏต้นประโยคได้แต่เดิม เปลี่ยน เป็นยอมให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้ ดังตัวอย่างที่เสนอไว้ในหน้า

ดังนั้น เมื่อนำส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างผิวมา เป็นปัจจัยร่วมพิจารณาการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ พบว่า สามารถแบ่งกริยาหลักออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 กริยาบอกความระดับต่ำ ได้แก่ กริยาที่ผู้วิจัยและผู้ทดสอบเจ้าของภาษา 3 ท่าน ยอมรับว่า เอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่ปรากฏต้นประโยคได้โดยไม่ต้องมีส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวปรากฏร่วมด้วยกริยากลุ่มนี้มี 27 คำ ดังนี้

จำได้	เจ็บใจ	เชื่อ	ดีใจ	เตา
ถาม	แน่ใจ	บอก	แปลกใจ	ปฏิเสธ

พูด	มั่นใจ	ยืนกราน	ยืนยัน	ยอมรับ
รู้	รู้สึก	รับรอง	ว่า	ไว้ใจ
สงสัย	สาบาน	สัญญา	สนับสนุน	หวัง
ห่วง	ห่วง			

- ตัวอย่าง 31. เขาเป็นคนทอไปเอง เขายอมรับ
 32. เขาจะไม่ทำอย่างนี้อีก เขาสัญญา

กลุ่มที่ 2 กริยาบอกความระดับปานกลาง ได้แก่ กริยาที่เชื้อใ้โทษประโยชน์บอกความ
 ใหม่ปรากฏต้นประโยคได้ เมื่อมีส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างพิวปรากฏร่วมด้วย กริยา
 กลุ่มนี้มี 108 คำ ดังนี้

กระซิบ	กล่าว	กังวล	โกหก	กลัว
กำชับ	กุ่ม	เกลียด	โกรธ	แก้ตัว
ขู่	เขียน	คุย	คิด	ใคร่ครวญ
ค่อนข้าง	งง	จาระไน	เจรจา	จด
โจษจัน	แฉ	เฉลย	ชี้แจง	เข้าใจ
ชม	ซุบซิบ	ซาบซึ้ง	เข้าชี้	ดำ
ดำริ	ดู	คะยัดคะขวางใจ	ตื่นเต้น	ดักเตือน
ตระหนัก	ควาด	ตอบโต้	ตะโกน	ตะคอก
ติ	ไต่ถาม	ติดอกติดใจ	ดอบ	ตริตรอง
ต่อว่า	ตะเพิด	เถียง	ถากถาง	ทัมถม
หัก	หักท้วง	ท้อใจ	ทำ	นอนใจ
นับถือ	นินทา	มัน	เปื้อ	มันทิก
ปลง	ปลื้มใจ	ประกำ	ประกาศ	ประจาน
ประเมิน	ฝัดม่อน	เพย	ฝังใจ	ฝังฝัน
พากย์	พิพากษา	แพร่พราย	ห้อง	มาดหมาย
ไม้	ยอ	แย้ง	แย้ม	ย้า

ย่อน	ยินยอม	ระวาง	รังเกียจ	ลังเล
ลือ	ลืม	เล่า	วิจารณ์	วิพากษ์วิจารณ์
วิเคราะห์	วินิจฉัย	ศึกษา	เศร้าใจ	สนทนา
สรรเสริญ	สังเกต	สังหรณ์ใจ	สารภาพ	เสนอ
สงสาร	สั่ง	สรุป	สอน	สนใจ
อภิปราย	อธิบาย	อบรม		

- ตัวอย่าง ๑๓.ก. เขาตระหนักว่าพ่อแม่มีบุญคุณกับ เขา
 ข. *พ่อแม่มีบุญคุณกับ เขา เขาตระหนัก
 ค. เขาตระหนักดีกว่าพ่อแม่มีบุญคุณกับ เขา
 ง. พ่อแม่มีบุญคุณกับ เขา เขาตระหนักดี

จากตัวอย่างกริยาบอกความระดับปานกลาง ตระหนัก ถ้ามีส่วนประกอบทางกริยาหลัก
 ในโครงสร้างผิว คือ ปรากฏร่วมด้วย จะทำให้อนุประโยคบอกความใหม่ พ่อแม่มีบุญคุณกับ เขา
 ปรากฏต้นประโยคได้

กลุ่มที่ ๑ กริยาบอกความระดับสูง ได้แก่ กริยาที่ไม่ยอมให้อนุประโยคบอกความใหม่
 ปรากฏต้นประโยคได้ไม่ว่าจะมีหรือไม่มี ส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างผิวปรากฏร่วม
 ด้วยก็ตาม กริยากุ่มนี้มี 185 คำ ดังนี้

กรรโชก	กระตุ้น	ตระโตกตระตาค	กระทบ	กระทั่ง
กล่อม	กะเกณฑ์	กำกั้ม	กำราบ	อู่
เกณฑ์	เกริ่น	ไกล่เกลี่ย	กั้ม	กระแนะกระแหน
กระตาค	กระวนกระวาย	กราดเกรี้ยว	กริ่ง	เกรี้ยวกราด
เกี้ยง	กระเช้า	กระหลี่กระหลอ	เกรง	กระพัดกระเพียด
ก้าวร้าว	ขุดคุ้ย	ข่มเหง	ขาน	แขวะ
ครวญ	คลັบล้าย	คาด	คาดคะเน	ค้ำนึ่ง
แคลงใจ	คราง	กลางแคลง	คับใจ	ค้ำนวม
คะยั้นคะยอ	จุมจับ	จัด	จำกั๊ด	จวก
จาริก	จุกใจ	ฉิว	จูน	จอละละ

ซัง	ชิงชัย	ชิม	แข่ง	คม
ถือ	ถล่ำใจ	ถ่อมตัว	ทาย	ท่อง
ทักทัก	บงการ	บัญชา	บ้าย เบียง	ไบ้
ประจักษ์	บ้อยอ	ประมาท	ประสงค์	ประสม
ปักใจ	แปล	ประมาณ	ประริง	ปรัคปรั
ปรึกษา	เปรียบ	ประชด	ประท้วง	ผยอง
ผวน	ผวา	ผัน	พนัน	ทบ
พราพรอด	พล่ำม	พ้อ	พะวง	พาดพิง
เพื่อ	พรั้นใจ	พอใจ	พะว่าพะวัง	พิ้ง
มอง	โมเม	ย่ำมใจ	เย้าแห่ย์	เย้ย
ระทิกใจ	ระอา	ร้อง	ระมุ	ระลึก
ร้อนใจ	รบเร้า	เรียน	เรียบเรียง	ละอาย
โล่งใจ	ล้อเลียน	ล่ำเล็ก	ลองดี	ลิงโลด
ลิมเลือน	ลุ่มหลง	ลุ่นวายใจ	แว่ว	วอน
สลดใจ	สะใจ	สะกดใจ	สะอิดสะเอียน	สดับ
สำนึก	สู้ม	เสแสร้ง	สบถ	สมมุติ
ส่อ	สะท้อนใจ	สัมมนา	สาปแช่ง	สบประมาท
สวด	สอด	สอพลอ	สะกด	สัมผัส
สาวไส้	เสริม	เหมา	แห่ย์	หน่วงเหนี่ยว
หยอก	หยามหยาม	หลอก	เหยียดหยาม	หลง
เห็น	เหลิง	หงุดหงิด	หมกมุ่น	หมางใจ
หยิ่ง	หลาบจำ	หวง	หัวเราะเยาะ	เหนียมอาย
เห่อ	แทงใจ	อนุโลม	อึมเอิบใจ	อวด
ออเขาะ	อำน	อวดดี	อ้าง	อ้างอิง
อ่ำ	เอะอะ	โอดครวญ	อคติ	อคสุ
อาชาด	อาย	อาสา	อิจฉา	อึมใจ

34.ก. *ไม่มีใครสงสารผม লেখমকরুণ

ข. *ไม่มีใครสงสารผม লেখমকরুণ সমো ๑

กริยาบอกความระดับสูง ครวญ ไม่ว่าจะมีส่วนประกอบของกริยาหลักในโครงสร้างพิน เสมอ ๑ ปรากฏร่วมด้วยหรือไม่ก็ตาม อนุประโยคบอกความใหม่ ไม่มีใครสงสารผมเลย ก็ไม่สามารถปรากฏต้นประโยคได้

ผลการศึกษาเรื่องปัจจัยในการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ สรุปได้ว่า การปรากฏของอนุประโยคบอกความใหม่ในตำแหน่งต้นประโยค ซึ่งทำให้เกิดสังกรประโยค เน้นอนุประโยค เป็นการปรากฏที่เกิดจากการย้ายตำแหน่งของอนุประโยคบอกความใหม่ จากตำแหน่งหลังกริยาหลัก ไปอยู่ต้นประโยค โดยการย้ายนี้เป็นการย้ายอย่างมีเงื่อนไข และปัจจัยทางวากยสัมพันธ์ที่เป็นเงื่อนไข มี 2 ประการ คือ ประเภทของกริยาหลักและส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างพิน

กริยาหลักที่เอื้อให้อนุประโยคบอกความใหม่ย้ายตำแหน่งไปอยู่ต้นประโยคได้อย่างอิสระ โดยไม่มีเงื่อนไขอื่นประกอบคือ กริยาบอกความระดับต่ำ

กริยาหลักที่ยอมให้อนุประโยคบอกความใหม่ย้ายตำแหน่งไปอยู่ต้นประโยคได้ ถ้ามีส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างพิน ปรากฏเป็นเงื่อนไขเพิ่มเติมด้วยคือ กริยาบอกความระดับปานกลาง

ส่วนกริยาหลักที่ไม่ยอมให้อนุประโยคบอกความใหม่ย้ายไปอยู่ต้นประโยค แม้ว่าจะมีส่วนประกอบของกริยาหลัก ในโครงสร้างพิน ปรากฏเป็นเงื่อนไขเพิ่มเติมคือ กริยาบอกความระดับสูง

3.3 ข้อสังเกตเกี่ยวกับเรื่องการหยุดในสังกรประโยค เน้นอนุประโยค

การหยุด (pause) ในการพูด คือ การเว้นระยะเมื่อสิ้นสุดข้อความหนึ่ง หรือหมายถึงการเว้นระยะก่อนที่จะเริ่มข้อความใหม่ก็ได้

จากข้อมูล ผู้วิจัยพบว่าสังกรประโยค เน้นอนุประโยค อาจจะมีการหยุดเกิดขึ้นระหว่าง मुख्यประโยคและอนุประโยคบอกความใหม่ หรือไม่มีก็ได้ การหยุดดังกล่าวเป็นการหยุดระยะสั้น

เพื่อแสดงความสัมพันธ์ที่ยังต่อเนื่องกันระหว่างมุขยประโยคและอนุประโยค (ธีระพันธ์ ล.ทองคำ 2525 : 299, 300) ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

๑๕.ก. เขาจะต้องกลับมาอีก ฉันทะเชื่อ

ข. เขาจะต้องกลับมาอีกฉันทะเชื่อ

การหยุดที่เกิดขึ้นระหว่างมุขยประโยคและอนุประโยคบอกความใหม่นี้ ไม่ได้ทำหน้าที่ แสดงความแตกต่างทางไวยากรณ์ เพราะการหยุดหรือไม่หยุดระหว่างมุขยประโยคและอนุประโยค บอกความใหม่ ไม่ได้ทำให้ประโยคมีความแตกต่างกันทางด้านความหมาย

แต่การหยุดที่เกิดขึ้นระหว่างมุขยประโยคและอนุประโยคบอกความใหม่ จะทำหน้าที่ เน้นความ การหยุดที่ทำหน้าที่เน้นความจะเป็นการหยุดเพื่อกระตุ้นให้ผู้ฟังเกิดความตื่นเต็นอยาก ฟังข้อความที่ตามมา การหยุดประเภทนี้จะช่วยให้การพูดมีน้ำหนัก ดังเห็นได้จากตัวอย่างประโยค เปรียบเทียบต่อไปนี้ ที่แสดงให้เห็นว่า ประโยคที่มีการหยุด (ประโยคตัวอย่างที่ ๑๖.ก.) จะเป็นประโยคที่มีน้ำหนัก น่าฟัง น่าเชื่อถือมากกว่าประโยคที่ไม่มีการหยุด (ประโยคตัวอย่างที่ ๑๖.ข.)

๑๖.ก. วิชัยไม่ได้เป็นคนทำ ผมขออภัย

ข. วิชัยไม่ได้เป็นคนทำผมขออภัย

ผลการสังเกตเรื่องการหยุด แสดงให้เห็นว่า การหยุดที่เกิดขึ้นในสังกรประโยคเน้น อนุประโยค เป็นการหยุดที่ทำให้การพูดนั้นมีน้ำหนัก น่าฟัง มากขึ้น

๓.๔ การอธิบายการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ด้วยทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรค ของชอมสกี (1965)

การปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ดังได้กล่าวมาแล้ว อาจอธิบายได้ ด้วยแนวการวิเคราะห์ไวยากรณ์ปริวรรคของชอมสกี (1965) ดังนี้

สังกรประโยคเน้นอนุประโยคซึ่งได้แก่ สังกรประโยคที่มีอนุประโยคบอกความใหม่อยู่ ต้นประโยค จะมีความหมายเดียวกันกับสังกรประโยคไม่เน้นอนุประโยค ซึ่งได้แก่ สังกรประโยค

เมื่อพิจารณาสังกรประโยค เน้นอนุประโยคที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลง โครงสร้างโดย
กฎปริวรรตย้ายตำแหน่งอนุประโยคนี้ พบว่า กฎปริวรรตนี้ผลิตประโยคที่ผิดไวยากรณ์ด้วย เช่น

๓๘. * เขาไม่ได้ทำ เขาตอบได้

๓๙. * แม่จะจับได้ เขาเกรง

แต่จากการศึกษาลักษณะทางวากยสัมพันธ์ของสังกรประโยค เน้นอนุประโยค พบว่า
อนุประโยคบอกความใหม่ที่จะปรากฏต้นประโยคได้นั้น จะมีลักษณะดังนี้คือ

1. ปรากฏร่วมกับกริยาบอกความระดับต่ำ

2. ปรากฏร่วมกับกริยาบอกความระดับปานกลาง โดยมีส่วนประกอบของกริยา

หลักปรากฏเป็น เงื่อนไข เพิ่ม เดิม

ดังนั้น เพื่อให้กฎปริวรรตย้ายตำแหน่งอนุประโยคนี้ผลิตแต่ประโยคที่ถูกไวยากรณ์ จึง
นำลักษณะ 2 ประการข้างต้น มาเป็นส่วนในการแก้ไขกฎปริวรรตนี้โดยกำหนดไว้ใน เงื่อนไข
ของกฎ

ดังนั้น กฎปริวรรตย้ายตำแหน่งอนุประโยค ซึ่งแก้ไขใหม่เพื่อให้ผลิตแต่ประโยคที่ถูก
ไวยากรณ์ จึงน่าจะมีลักษณะดังจะเห็นได้ต่อไปนี้

กฎปริวรรตย้ายตำแหน่งอนุประโยค (กฎเลือกใช้)

ส่วนแสดงโครงสร้าง : ก - นามวลี - (ส่วนประกอบของกริยาหลัก) - กริยา - (ส่วนประกอบ
ของกริยาหลัก)

1	2	3	4	5
-	[	ว่า - อนุประโยคบอกความใหม่	]	- ข
	นาม		นาม	
6	7	8		

ส่วนแสดงการเปลี่ยนแปลง : 1 2 3 4 5 6 7 8 $\Rightarrow$ 1 7 2 3 4 5 ๘ 8

เงื่อนไข ถ้า 4 ไม่เป็นกริยาบอกความระดับต่ำ 4 จะต้อง เป็นกริยาบอกความระดับปานกลาง
และ 3 หรือ 5 จะต้องปรากฏอยู่ในประโยคด้วย

กฎปฏิวรรตย้ายตำแหน่งอนุประโยคที่แก้ไขใหม่นี้จะ เปลี่ยนแปลง โครงสร้างประโยค ตัวอย่าง ก. ให้เป็น ข.

40 .ก. ผมเชื่อว่าเขาต้องกลับมา

ข. เขาต้องกลับมาผม เชื่อ

41 .ก. ผมทักท้วงอย่างสุภาพว่าผมไม่ได้ทำ

ข. ผมไม่ได้ทำผมทักท้วงอย่างสุภาพ

และจะไม่ทำให้เกิดประโยค *แม้จะจับได้เขาครวณ เพราะส่วนแสดงโครงสร้างของ ประโยคนี้ เป็นส่วนแสดงโครงสร้างที่ไม่ตรงกับที่กฎปฏิวรรตย้ายอนุประโยคกำหนดไว้ ทั้งนี้ เพราะ ครวณ ไม่ใช่กริยาบอกความระดับต่ำ หรือกริยาบอกความระดับปานกลาง แต่ เป็นกริยาบอกความระดับสูง (ดู ประเภทของกริยาหลัก หน้า 59-61 ประกอบ) ดังนั้น ประโยค *แม้จะจับได้เขาครวณ จึงไม่สามารถใช้กฎปฏิวรรตนี้ได้ ดังนั้น เมื่ออนุประโยคบอก ความใหม่ย้ายไปอยู่ต้นประโยค จึงทำให้เกิดประโยคที่ผิดไวยากรณ์

กล่าวโดยสรุป กฎปฏิวรรตย้ายตำแหน่งอนุประโยค เป็นกลไกสำคัญที่ใช้แสดงความ สัมพันธ์ของสังกรประโยค เน้นอนุประโยคและสังกรประโยคไม่เน้นอนุประโยค ซึ่งเป็นประโยค ที่มีโครงสร้างเล็ก เดียวกัน แต่มีโครงสร้างผิวแตกต่างกัน กฎปฏิวรรตย้ายตำแหน่งอนุประโยคนี้ จะช่วยให้กฎโครงสร้างที่กำหนดไว้ย้ายตำแหน่งของอนุประโยคบอกความใหม่ได้ โดยมีโครง- สร้างที่ถูกต้องตามกฎไวยากรณ์ในภาษา

ผลการศึกษาเรื่องการปรากฏต้นประโยคของอนุประโยคบอกความใหม่ แสดงให้ เห็นว่า การปรากฏของสังกรประโยค เน้นอนุประโยค ในการพูดนั้น เป็นการปรากฏอย่างมีเงื่อนไข ปัจจัยทางวากยสัมพันธ์ที่เป็นเงื่อนไข มี 2 ประการ คือ ประเภทของกริยาหลัก และส่วนประกอบ ของกริยาหลัก ในโครงสร้างผิว

กลไกทางไวยากรณ์ที่นำมาใช้อธิบายการย้ายตำแหน่งของอนุประโยคบอกความใหม่ จากตำแหน่งหลังกริยาหลักมาอยู่ต้นประโยค คือ กฎปฏิวรรตย้ายตำแหน่งอนุประโยค นั่นเอง